

[Ministeren for Søfart og Fiskeri.]

ønsket for Laanets Varighed, i Forhold til andre Skibslaan er en lang Tid. Det er ikke, fordi jeg mener, at gode Skibe ikke skulde have en rimelig Værdi efter 20 Aars Forløb — det var jo sørgeligt, om de ikke havde det —, men i Forhold til, hvad der er gældende i andre Lande, er det unægtelig en lang Aarrække, hvad jeg ogsaa fremhævede, og derfor forstaar jeg meget vel, at man vil overveje dette nærmere, hvad jeg altsaa selv har givet Anledning til. |

Det ærede Medlem Hr. Elmquist gjorde nogle Bemærkninger om, at Statens Garanti omfatter Obligationernes Indløsning, men derimod ikke Renten, og havde faaet det ud af det, at jeg havde fremhævet, at dette var en Indrømmelse til Rederne. Nej, det har jeg intetsteds sagt, jeg har sagt, at det ene System er anvendt i nogle Landkreditforeninger, og det andet System foreslaas nu anvendt her, og at Rederne for deres Del havde lagt Vægt paa at faa denne Form, altsaa Garantien for Indløsningen af Obligationerne, og det Ønske har man imødekommet. Nogen Art af Indrømmelse fra den ene til den anden Side har der ikke været i dette Forhold, og det har jeg heller ikke nævnt noget om.

Det ærede Medlem gjorde paa et væsentligt Punkt en Bemærkning, som jeg fæstede mig ved, nemlig om man ikke kunde nøjes med 10 Mill. Kr. som samlet Sum i Stedet for de foreslaaede 20 Mill. Kr. Dette vilde efter min Mening være en meget stor Reduktion; men jeg indrømmer, at derom kan der naturligvis ogsaa diskuteres, og hvis man maatte komme til det Resultat, at man ikke skulde strække sig videre, saa var det maaske — jeg ved det ikke — bedre end slet ingenting.

Men jeg kan paa den anden Side ikke se, at denne Grænse er saa farlig som visse andre Bestemmelser, der har været nævnt. Thi er man først inde i en saadan Virksomhed, vil det hurtigt vise sig, om det er anbefalelsesværdigt at gaa videre, og det skulde da være mærkeligt, om man ikke kunde og vilde tage Reb i Sejlene i Tide, hvis det viste sig at være en uheldig Virksomhed — og det tror jeg ogsaa, Rederne øjeblikkelig vilde være indforstaaet med, hvis det viste sig, at en saadan Virksomhed var uheldig.

Men, som sagt, alle de nævnte Spørgsmaal er af en saa praktisk Art, at de rettelig bør diskuteres i det Udvalg, der formentlig bliver nedsat, og idet jeg takker for Tilslutningen til Sagen, udtaler jeg Haabet om, at det maa lykkes indenfor denne Samling at naa et tilfredsstillende Resultat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Elmquist har Ordet for en kort Bemærkning.

Elmquist: Det ærede Medlem Hr. Henriksen mente, at jeg skulde have sagt, at Skibe var et daarligt Objekt for Laan, hvilken Udtalelse det ærede Medlem ikke kunde slutte sig til, lige saa lidt som den højtærede Søfartsminister kunde det. Jeg har ikke sagt, det var et daarligt Laaneobjekt; jeg har sagt, at det var et Laaneobjekt af særlig vanskelig Karakter, og det vil jeg ogsaa fastholde under Henvisning til de Argumenter, jeg fremførte før.

Det ærede Medlem Hr. Hendriksen vil ikke benægte, at der kan paaløbe Søpantere-tigheder foran de almindelige Panteret-tigheder. Det ærede Medlem vil ikke kunne benægte, at disse Panter sejler ude omkring i den store Verden i 2—3—4 Aar; det er ikke altid muligt at faa dem underkastet tilstrækkelig effektivt Tilsyn, og derigennem forøges Risikoen ogsaa. Og endelig er der atter dette, og det var det ærede Medlem og jeg jo enige om, at man ikke, tror jeg — jeg har undersøgt Spørgsmaalet, og hidtil er det besvaret benægtende — gennem Forsikringsselskaberne kan dække sig mod enhver Risiko for disse Panterers Forlis eller de Ulykker, de kan hidføre rundt om i Verden; man kan meget vanskeligt dække sig mod den Risiko, at de sejler paa forbudt Omraade eller sejler i usødygtig Stand og lignende.

Jeg har netop undersøgt dette Forhold i disse Dage, og jeg har faaet bekræftet, at det vil være vanskeligt at dække Risikoen fuldt ud. Jeg ved, at man i meget udstrakt Grad hidtil har dækket Risikoen for de Sejlskibe, som har faaet Laan efter Loven af 1. Juni 1927; men jeg ved ogsaa, at man er betænkelig ved den vide Risiko, man der har dækket, og er til Sinds at foretage Indskrænkninger, vel nok noget belært af visse sørgelige Erfaringer, man har haft — jeg tænker her bl. a. paa et enkelt Skib.

Derfor vil jeg fastholde, hvad jeg har sagt, ikke, at Skibe er et daarligt Objekt, for det er de ikke, men at de er et vanskeliggere Laaneobjekt end f. Eks. faste Ejendomme, hvor Pantet ligger fast, hvor der ikke kan komme Søpantere-tigheder forud, og hvor man kan faa dækket enhver Risiko.

Endelig vil jeg sige, at Tanken om en Skibshypotekkasse ganske rigtigt har faaet ubetinget og udelt Tilslutning fra Venstre; vi synes, det er en udmærket